

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 94.537 van 5 april 2001
in de zaak A. 97.611/IX-2600.**

In zake : Marc ROOFTHOOF, die woonplaats kiest bij advocaat E. BREWAEYS, kantoor houdende te BRUSSEL, Leopold II-laan 117

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Marc ROOFTHOOF op 20 november 2000 heeft ingediend om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van het besluit van 30 augustus 2000 van de minister van Binnenlandse Zaken waarbij hem de tuchtmaatregel van de definitieve ambtsontheffing door ontslag van ambtswege wordt opgelegd;

Gezien het gelijktijdig ingediende verzoekschrift, waarbij dezelfde verzoekende partij de vernietiging vordert van hetzelfde besluit;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur R. AERTGEERTS;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 1 februari 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 26 februari 2001;

Gehoord het verslag van staatsraad A. VANDENDRIESSCHE;

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VERSTUYFT die, loco advocaat E. BREWAEYS verschijnt voor verzoeker, en van adviseur E. VAN ROSSEM, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur R. AERTGEERTS;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de gegevens van de zaak kunnen worden samengevat als volgt :

1.1. Verzoeker Marc ROOFTHOOFT is sinds 27 december 1978 in dienst van de rijkswacht. Hij is in de graad van wachtmeester tewerkgesteld bij de Havenbrigade Antwerpen.

1.2. Op 20 december 1989 wordt lastens verzoeker een proces-verbaal opgesteld wegens de betrokkenheid bij een fraudezaak in verband met de uitvoer en verkoop van elektronische apparatuur.

De strafzaak loopt uit op de veroordeling van verzoeker, op 1 juni 1995, door de correctionele rechtbank van Antwerpen wegens medeplichtigheid aan valsheid in geschrifte, valsheid in het kader van de BTW-wetgeving, inbreuk op de BTW-wetgeving en omkoping

van ambtenaren. Het Hof van beroep bevestigt op 13 maart 1996 de straf, maar verandert de kwalificatie van de medeplichtigheid in mededaderschap.

Verzoeker stelt tegen het arrest van het Hof van beroep cassatieberoep in. Het wordt verworpen bij arrest van 15 juni 1999.

1.3. Op administratief vlak muteert verzoeker op 29 juni 1992 naar de brigade Berlaar. Sinds 1 oktober 1994 geniet hij eerst gedurende twee jaar een non-activiteit wegens persoonlijke aangelegenheden; vervolgens wordt hij geschorst bij ordemaatregel.

1.4. Op 5 oktober 1994 zendt het Parket-Generaal een kopie van het op dat ogenblik bestaande strafdossier aan de rijkswacht. Geregeld informeert de rijkswacht bij de gerechtelijke overheid naar de stand van het dossier.

Na de kennisname van verwerping van het cassatieberoep tegen de strafrechtelijke veroordeling van verzoeker, vraagt de tuchtoverheid op 25 augustus 1999 om inzage, kopie en toelating tot gebruik van het gerechtelijk dossier. Dat dossier wordt haar bezorgd op 4 februari 2000.

1.5. Op 10 februari 2000 beslist de directeur van het personeel van het district Mechelen tot het instellen van een voorafgaand tuchtonderzoek op basis van het door de gerechtelijke overheid overgemaakte strafdossier. Het verslag daarover wordt hem op 15 maart 2000 bezorgd. Daarin wordt de aandacht gevestigd op het feit dat verzoeker altijd zijn onschuld heeft staande gehouden.

1.6. Op 18 april 2000 zendt de directeur-personeel van het district Mechelen het inleidend tuchtverslag op naar de commandant van de groep Antwerpen. Hij is van oordeel dat de door verzoeker gepleegde misdrijven op tuchtrechtelijk vlak "in aanmerking komen voor een zware straf".

1.7. Verzoeker wordt op 19 april 2000 opgeroepen om op 18 mei 2000 voor de commandant van de groep Antwerpen te verschijnen.

1.8. Op 2 mei 2000 verschijnt verzoeker samen met Pieter VOLANT voor een gerechtsdeurwaarder die in een proces-verbaal van vaststelling een handgeschreven verklaring van Pieter VOLANT, gedateerd 26 april 2000, akteert.

In deze verklaring wordt onder meer gesteld dat de veroordeling van verzoeker voornamelijk gebaseerd is op onjuiste verklaringen die Pieter VOLANT indertijd aan de gerechtelijke overheden heeft afgelegd en dat Pieter VOLANT "de ware toedracht van de zaak wenst toe te lichten en bekent dat zijn verklaringen aangaande de rol van ROOFTHOOFD niet met de waarheid overeenstemmen".

Op 12 mei 2000 vraagt de raadsman van verzoeker aan de tuchtoverheid de behandeling van het tuchtdossier te willen schorsen of uitstellen omdat, bij toepassing van artikel 443 en volgende van het wetboek van strafvordering en in acht genomen de verklaring van Pieter VOLANT, de zeer uitzonderlijke procedure van aanvraag tot herziening bij het Hof van Cassatie zal worden ingediend. Hij deelt mede dat de procedure voor het Hof van Cassatie alleszins tijdig zal worden ingesteld en vraagt de rijkswacht daarmee te willen rekening houden en geen beslissingen te willen treffen die voorbarig zijn of die in tegenstrijd zouden kunnen zijn

met het resultaat dat de aanvraag tot herziening zou kunnen opleveren.

1.9. Op 18 mei 2000 wordt verzoeker gehoord door de directeur personeel en logistiek van de groep Antwerpen. Deze korpscommandant deelt verzoeker mede dat hij de tuchtprocedure verder zet omdat er een in kracht van gewijsde gegaan arrest van het Hof van beroep bestaat.

Uit het proces-verbaal van het verhoor blijkt dat verzoeker de feiten formeel ontkent.

1.10. Op 13 juni 2000 adieert de korpscommandant de onderzoeksraad. Hij formuleert het voorstel om verzoeker voor de feiten die als "uitzonderlijk ernstig" worden bestempeld, tuchtrechtelijk te straffen met het ontslag van ambtswege. Hij zet uitvoerig uiteen waarom hij niet akkoord gaat met de stelling van de verdediging dat de tuchtvordering zou verjaard zijn.

1.11. Op 26 juli 2000 meldt een advocaat bij het Hof van Cassatie aan de tuchtverdediger van verzoeker dat hij de slaagkansen van een herzieningsprocedure onderzoekt.

1.12. Op 3 augustus 2000 verschijnt verzoeker voor de onderzoeksraad. Dezelfde dag verleent deze advies.

Er wordt vastgesteld dat verzoeker door het Hof van beroep te Antwerpen op 13 maart 1996 veroordeeld is voor zes bewezen verklaarde strafinbreuken, dat die veroordeling definitief is, dat verzoeker nu tuchtrechtelijk vervolgd wordt voor de feiten die door het Hof van beroep bewezen zijn verklaard en dat, aangezien verzoeker niet bewijst dat er een verzoek tot herziening ingediend is tegen wat het Hof van beroep met gezag van

gewijsde heeft vastgesteld, ook de onderzoeksraad vaststelt dat de feiten bewezen zijn. Er wordt voorts besloten dat de feiten aan verzoeker ten laste moeten worden gelegd, dat zij een tuchtinbreuk uitmaken en dat de feiten uitermate zwaarwichtig zijn zodat "een ontslag van ambtswege als tuchtstraf" kan worden opgelegd. Wat de verjaring van de tuchtvordering betreft merkt de onderzoeksraad op dat verzoeker de feiten ontkend heeft en dat het niet mogelijk was de feiten te bewijzen door een intern onderzoek zodat de tuchtvordering geschorst is gebleven door de strafvordering.

1.13. Op 30 augustus 2000 treft de minister van Binnenlandse Zaken het thans bestreden tuchtstrafbesluit. Hij sluit zich bij het advies van de onderzoeksraad aan.

1.14. Blijkens een 11 januari 2001 aan de auditeur-verslaggever door de raadsman van verzoeker verstrekte mededeling is op dat ogenblik de in het vooruitzicht gestelde vraag tot herziening nog niet ingediend. Bij het sluiten van de debatten blijkt in die situatie nog geen verandering gekomen te zijn;

2. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

3.1. Overwegende dat verzoeker in het eerste middel de schending aanvoert van artikel 24/38 van de wet van 27 december 1973 betreffende het statuut van het

personeel van het operationeel korps van de rijkswacht doordat op grond van die bepaling een tuchtvordering die leidt tot het ontslag van ambtswege, verjaart door verloop van twee jaar na de feiten terwijl in zijn geval de feiten dagtekenen van einde 1989 en begin 1990 en het inleidend verslag waarmee de tuchtprocedure is gestart dagtekent van 18 april 2000, zijnde meer dan twee jaar na de feiten; dat naar zijn oordeel de verwerende partij niet met recht kan voorhouden dat de tuchtvordering tussen 1990 en 2000 geschorst is aangezien artikel 24/38, § 2, duidelijk bepaalt dat de strafvordering de tuchtvordering kan schorsen tot op het ogenblik dat de gerechtelijke overheden het dossier hebben overgezonden, hetgeen in zijn geval gebeurd is op 5 oktober 1994, zodat, vanaf die datum gerekend, de tuchtvordering verjaard was op het ogenblik dat het bestreden besluit is getroffen;

3.2. Overwegende dat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen antwoordt wat volgt : de tucht-vordering die leidt tot een ontslag van ambtswege verjaart twee jaar na de vaststelling van de feiten, dit is de dag waarop de overheid voldoende nauwkeurige en bewijskrachtige gegevens heeft verzameld; in dit geval evenwel heeft verzoeker de feiten niet erkend en is zowel door de districtscommandant als door de korpscommandant en de onderzoeksraad vastgesteld dat de feiten niet door een intern onderzoek bewezen konden worden en dus moet er toepassing gemaakt worden van artikel 24/38, § 2, van de wet van 27 december 1973, op grond waarvan de tuchtoverheid met het starten van de tuchtprocedure mag wachten tot zij het dossier heeft gekregen van de gerechtelijke autoriteiten; die toezending is gebeurd op 4 februari 2000;

Overwegende dat de verwerende partij ook opmerkt dat de situatie van verzoeker, vooraleer de wet

van 24 juli 1992 waarbij het tuchtstatuut van het rijkspersoneel grondig is gewijzigd op 1 juli 1994 in werking getreden is, geregeld was door artikel 42 van de wet van 14 januari 1975 houdende het tuchtreglement van de Krijgsmacht, naar luid waarvan elke gerechtelijke procedureakte de tuchtvordering schorste; dat zij daaraan toevoegt dat zij in ieder geval niet de tijdspanne die de strafprocedure in beslag heeft genomen stilgezeten heeft maar dat zij geregeld bij de gerechtelijke overheid heeft geïnformeerd naar de stand van de strafprocedure; dat zij tenslotte toegeeft dat de gerechtelijke overheid op 5 oktober 1994 een kopie van het strafdossier naar de rijkswacht heeft gezonden, maar dat toen vastgesteld is dat het onmogelijk was om op grond daarvan een standpunt in te nemen over het daadwerkelijk plegen van de feiten door verzoeker;

3.3.1. Overwegende dat, op het ogenblik dat de aan verzoeker ten laste gelegde feiten gepleegd zijn, er op het tuchtrechtelijk vlak rekening moest gehouden worden met artikel 42 van de wet van 14 januari 1975 houdende het tuchtreglement van de Krijgsmacht, naar luid waarvan het recht om tuchtstraffen op te leggen verjaart één jaar na de feiten met dien verstande dat die verjaring gestuit wordt door elke tijdig gestelde disciplinaire of gerechtelijke procedureakte; dat, betrokken op de onderhavige zaak waarin reeds in december 1989 een strafrechtelijk onderzoek is opgestart, zulks betekent dat de termijn voor de uitoefening van de tuchtvordering tegen verzoeker onmiddellijk gestuit is en dat die stuiting heeft geduurd totdat de wet van 14 januari 1975 zelf zijn geldingskracht verloor, met name op 1 juli 1994;

3.3.2. Overwegende dat de situatie van verzoeker vanaf 1 juli 1994 onder de regeling gekomen is van artikel 24/38 van de wet van 27 december 1973; dat

paragraaf 1, derde lid, van dat artikel bepaalt dat de tuchtvordering met het oog op de toepassing van de tuchtstraf van het ontslag van ambtswege "verjaart twee jaar na de datum waarop de feiten zijn vastgesteld" en dat paragraaf 2 luidt als volgt :

"§ 2. Onder voorbehoud van het tweede en derde lid en van het gezag van het gewijsde omtrent de feiten, beïnvloedt de strafvordering de tuchtvordering niet.

Behalve wanneer het betrokken personeelslid de feiten erkent als vaststaand of wanneer die door een intern administratief onderzoek bewezen kunnen worden, schorst de strafvordering de tuchtvordering tot op het ogenblik van de ontvangst van het dossier overgezonden door de gerechtelijke overheden.

De verjaring van de tuchtvordering wordt geschorst zolang de tuchtvordering zelf geschorst is door een strafvordering. De verjaring wordt eveneens geschorst tijdens de duur van de afwezigheid om gezondheidsredenen";

Overwegende dat de wetgever, met het eerste lid van artikel 24/38, § 2, de tuchtvervolgning principieel losgekoppeld heeft van de strafvordering; dat in het tweede lid van die bepaling dan wel opnieuw is bepaald dat, in geval de betrokkene de feiten niet erkent of in geval de feiten niet door een intern administratief onderzoek kunnen bewezen worden, de tuchtvordering geschorst wordt -niet meer gestuit- door de strafvordering, zulks totdat de gerechtelijke overheden het dossier van de strafzaak aan de administratieve overheid heeft overgemaakt; dat die wettelijk ingestelde schorsing van de tuchtvordering evenwel voor het bestuur geen vrijbrief vormt om zich achter een strafvordering te verschuilen, om de aangelegenheid niet van nabij te volgen en al het mogelijke te doen om zodra mogelijk de tuchtvordering los van de strafvordering voort te zetten;

3.3.3. Overwegende dat verzoeker bij de uiteenzetting van het middel niet concreet aanduidt wanneer, in zijn visie, de verwerende partij de feiten heeft

vastgesteld; dat hij wel verwijst naar de mededeling van het strafdossier aan de rijkswacht op 5 oktober 1994; dat evenwel op dat ogenblik het strafrechtelijk onderzoek nog niet was afgesloten hetgeen, wegens de permanente ontkenning door verzoeker van zijn betrokkenheid bij de feiten, de verwerende partij tot het besluit heeft gebracht dat, zoals de commandant van het district Mechelen aan de generale staf op 22 september 1995 heeft medegedeeld, het aangewezen was de "afloop van de strafvordering af te wachten alvorens de tuchtvordering verder te zetten"; dat, gelet op de ontkenning van de feiten door verzoeker, dergelijk besluit niet onredelijk is;

Overwegende dat op 1 juli 1994, de datum van inwerkingtreding van de wet van 24 juli 1992, een strafvordering tegen verzoeker aan de gang was; dat, aangezien verzoeker de feiten niet erkend had en de verwerende partij op grond van de stukken die zij had kunnen bemachtigen twijfels had over de tenlastelegging van de feiten aan verzoeker, de tuchtvordering op grond van die strafprocedure geschorst was; dat in de daaropvolgende periode de verwerende partij de zaak ook niet op haar beloop gelaten heeft, maar dat zij integendeel, naar blijkt uit de door haar in het administratief dossier neergelegde briefwisseling, geregeld bij het parket heeft geïnformeerd naar de stand van de zaak op strafrechtelijk vlak; dat, opnieuw gelet op de blijvende ontkenning van de feiten door verzoeker, aan de verwerende partij ook geen onredelijkheid kan verweten worden waar zij met het instellen van de tuchtvordering uiteindelijk gewacht heeft tot de uitspraak van de strafrechter definitief was; dat de verwerende partij op 4 februari 2000 in het bezit is gesteld van het gerechtelijk dossier;

3.3.4. Overwegende dat, daargelaten de vraag wanneer de verwerende partij de tuchtfeiten heeft kunnen vaststellen in de zin van artikel 24/38, § 1, derde lid van de wet van 27 december 1973, de Raad van State in de huidige stand van de rechtspleging vaststelt dat de tuchtvordering in ieder geval gestuit en geschorst is geweest tot op het ogenblik van de mededeling van het strafdossier op 4 februari 2000; dat het bestreden tuchtstrafbesluit binnen de wettelijk vastgestelde verjaringstermijn tot stand gekomen is; dat het middel niet ernstig is;

4.1. Overwegende dat verzoeker in het tweede middel de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel en van zijn rechten van verdediging doordat hij in zijn verdediging voor de onderzoeksraad heeft gesteld dat zijn veroordeling door de strafrechter uitsluitend steunt op de verklaring van één persoon, met name Pieter VOLANT, maar dat die persoon toegegeven heeft dat zijn verklaring van weleer niet met de waarheid strookt en dat op die grond een procedure in herziening van de uitspraak van de strafrechter wordt voorbereid, zodat het van voorzichtigheid zou getuigd hebben en ook beter met zijn rechten van verdediging overeen gestemd zou hebben indien de onderzoeksraad en de minister de behandeling van zijn tuchtzaak zouden uitgesteld hebben tot na de uitspraak van het Hof van Cassatie over die vordering tot herziening;

4.2. Overwegende dat de verwerende partij daar in haar nota met opmerkingen op antwoordt dat de strafrechter de feiten bewezen heeft bevonden, dat die vaststelling de tuchtoverheid bindt en dat voor het overige verzoeker voldoende gelegenheid heeft gekregen om zijn rechten van verdediging te behartigen en de elementen ten ontlaste die uit het strafdossier blijken aan het bestuur ter kennis te brengen;

4.3.1. Overwegende dat de verwerende partij verzoeker tuchtrechtelijk gestraft heeft voor de feiten die de rechter in aanmerking genomen heeft om verzoeker strafrechtelijk te veroordelen; dat, voor wat het bewijs van de feiten betreft, de uitspraak van de strafrechter de tuchtoverheid bindt; dat, door de verwerping van het cassatieberoep tegen het arrest van 13 maart 1996, de uitspraak van de strafrechter definitief geworden was; dat de verwerende partij zich dan ook met betrekking tot het bewijs van de door de strafrechter in aanmerking genomen feiten geen enkele vraag meer mocht stellen;

4.3.2. Overwegende dat verzoeker verwijst naar een verzoek tot herziening van een strafrechtelijke uitspraak; dat evenwel die uitzonderlijke procedure, geregeld door artikel 443 en volgende van het wetboek van strafvordering, om reden dat het instellen ervan niets afdoet aan het definitief karakter van de uitspraak, buiten de eigenlijke strafprocedure staat en dat zij in artikel 24/38 van de wet van 27 december 1973 ook niet vermeld is als een afzonderlijke grond voor de schorsing van een tuchtprocedure; dat, meer nog, verzoeker zich voor de tuchtoverheid alleen maar beroepen heeft op de intentie om een aanvraag tot herziening in te dienen;

4.3.3. Overwegende dat de verwerende partij niet onzorgvuldig is geweest toen zij over de opmerking van verzoeker betreffende zijn intentie heen stapte; dat ook niet wordt ingezien hoe de verwerende partij daarmee de rechten van verdediging van verzoeker zou miskend hebben; dat het tweede middel niet ernstig is;

5. Overwegende dat de door verzoeker aangevoerde middelen niet ernstig zijn; dat de vordering tot schorsing om die reden verworpen wordt,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op vijf april 2000 en een, door :

de H.	A. VANDENDRIESSCHE,	staatsraad,
		wnd. kamervoorzitter,
Mevr.	V. WAUTERS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. WAUTERS.

A. VANDENDRIESSCHE.